

(en ocasió anterior) el projecte de fer una Estació d'Esquí a la Vall de Morens. Va explicar-me que es creava una Societat en la que hi tenia mol a veure –en tots sentits– el senyor Pujol fabricant de Galetes de Camprodon... (Ara, amb la perspectiva que dona el temps, tinc de reconèixer que han fet una bona obra de cara als esquiadors. Però al haver-hi la carretera, la puresa, –quasi virginitat– que vaig conèixer, ha desaparegut. Han aconseguit que se'ls escapi de les mans el control i no poden evitar que una part molt important de la massa d'esportistes(?) que hi pugen s'excedeixin. Estan desbordats i els plàstics, el paper i les llaunes, s'estan apropiant del paisatge fent que la imatge bucòlica del passat hagi desaparegut. Sense que sigui dit en to pejoratiu, allò sembla les Planes...).

Sempre que havia pujat al Refugi d'Ull de Ter havia actuat de la mateixa manera. Anava a dispesa. En comptes de treure el menjar que poguéssim portar a la motxilla, menjàvem la verdura que es preparaven per a ells el matrimoni Palol, la carn de xai o botifarra, pa i vi. I "aigua del Ter"! A la nit, disposàvem de lliteres per dormir i sempre havíem pogut tapar-nos amb mantes. A l'hora de pagar els serveis mai vaig discutir l'import... que arrodonia amb una propina.

Aquesta actitud meva contrastava amb algun excursionista que, a sobre de donar feina perquè embrutaven i feien deixalles que havien de treure en Palol o la seva senyora, encara exigien i es consideraven amb uns drets que estaven fora de lloc.

En Josep Palol era un home vital, corpulent., ple d'energia treballador i franc. Però quan es topava amb un individu d'aquests que van pel món amb aquesta prepotència, llavors treia el geni i aviat havien baixat els fums de l'abusador.

Ja em tenia apresada la lliçó del que havia de fer i dir. Anar a saludar-los i dir: "serem cinc a sopar". Això ja pressuposava que també precisàvem de cinc lliteres. Ell ja s'arreglava. Però per ple que estigués el Refugi, teníem plat a taula i si no hi havia lliteres podíem dormir a cobert i amb mantes.

Quan em refereixo en pretèrit al senyor Palol ho faig degut a que ja fa uns anys va morir. Ho vaig saber perquè una vegada en ocasió de voler conèixer l'Estació d'Esquí de Vall Ter, en vaig tenir notícia.

La folga que, en especial les tres noies, van començar a fer perquè creien que dormiríem al ras, es va acabar. Però en van començar una altre. Em van

estar fent la guitza fins que vam anar a dormir tot dient que a partir d'ara anirien amb compte, doncs jo sabia subornar sense fer soroll... L'Amadeu somreia per sota el nas i com que vaig veure que aquelles mosses anaven per fer-me empipar, vaig seguir el joc i es va acabar la gresca quan ens vam adormir.

L'endemà no feia gaire que havia sortit el sol quan ens vam llevar. Vaig obrir la finestra per contemplar la lluminositat del cel, que a aquestes altures sempre m'ha captivat per la seva nitidesa. Els blaus de l'infinit tenen una puresa que des de la plana del Vallès no podem copsar mai.

El xalet, el Refugi Nou va ser inaugurat el 1959. La cara davantera està orientada cap a l'Est el que propicia una magnífica vista dels Gra de Fajol Gran i Petit amb les seves imponents tarteres. Queda més a migdia el Coll de la Marrana (a qui i perquè se li va acudir posar-li aquest nom?).

El Refugi Vell queda més amunt. Bé, les ruïnes del Refugi Vell... Per cert, el senyor Palol un dia tafanejant les esmentades ruïnes va localitzar i baixar al Nou, l'escut metàl·lic del Centre Excursionista de Catalunya, una vertadera peça de Museu, que em sembla que els directius del C.E.C. es van emportar cap a Barcelona al local Social.

Esmorzem, paguem i ens acomiadem del matrimoni Palol. Avui tenim d'anar fins al Santuari de Núria.

Marxant direcció oest anem pujant el desnivell i a distància albirem les ruïnes del Refugi Vell. Fa angúnia veure que queden poques parets dretes. I no és pas que hagués estat fet massa temps enrera –és va inaugurar el 1909– i la seva construcció era ben sòlida, tota de pedra. El mateix tipus de construcció de l'Església de Sant Esteve de Granollers que va ser cremada el juliol de 1936 i

Agost 1967. Coll de la Marrana